

Sumar zero no és sumar

«*Si anem separats que sigui, com a mínim, tenint-nos al costat i no de front*»

Sembla que hi ha coses que tornen, com els pantalons acampanats o la mania d'escoltar música alta sense auriculars pel carrer. ?Era el millor dels temps, i era el pitjor; era l'edat de la saviesa i la de la ximpleria; era l'època de la fe i l'època de la incredulitat?. Així comença *Història de dues ciutats* de Charles Dickens, i em transporta als dies que estem vivint de polèmica llancívola en el món del Partit Demòcrata, de Junts per Catalunya i d'altres ?actors de l'espai? com pugui ser la Crida Nacional o d'altres grups menys representatius.

L'independentisme viu, amb una mica de visió històrica, el seu millor moment. Està impregnat en la societat catalana. Les seves raons i arguments cada cop són més acceptats i si tots ens traguéssim l'estómac en un referèndum, el sí arrasaria. Però no. Els partits independentistes més atomitzats que mai. Esquerra Republicana ahir demanava unitat, ho vaig haver de llegir dues vegades. Els reis del ?ja us ho fareu mentre jo vagi primer a les enquestes? sembla que volen dividir el desencís dels votants. La CUP doncs bé, només l'argumentari en contra de votar contra el suplicatori de Laura Borràs és de ciència-ficció.

I ens queda Junts per Catalunya, una fórmula d'èxit que tenia un bon precedent en Junts pel Sí. Una bona idea del president Artur Mas que va recollir el president Carles Puigdemont. Però des de les eleccions del 2017, mesos després de l'1 d'octubre que sembla que anem afamats d'èxits. De la pressa, la maleïda sensació de velocitat, és el que part d'una generació de polítics s'ha tornat addicta. Canvis i girs. Dreceres i personalismes. Titulars i tuits. I així ens trobem amb l'independentisme hormonat. Musculatura feble, però per fora inflada. Visualment potent i amb uns peus de fang que fan feredat.

I aquí arriba la mala notícia de la no entesa per la configuració de Junts per Catalunya. Durant dos anys ha estat una fórmula electoral d'èxit. Sense cap mena de dubte. Però ha estat marcar gols i no saber defensar la porteria. La gestió dels grups parlamentaris, especialment, ha estat estranya i sovint atzarosa. Allà on cal ideologia clara per poder legislar hi ha hagut massa sovint confusió. El camp municipal sempre té un altre sentir i molts ritmes, i allà aquesta fórmula, de tenir el Partit Demòcrata com a base i de sumar independents, ha funcionat (com sempre havia fet Convergència, d'altra banda). De moment la cosa anava així i aixà. Semblava lògic arreglar aquestes disfuncions.

Fa un any que els presidents Mas i Puigdemont van parlar del tema i es van instar a crear un model. Fa mig any que el consell nacional del Partit Demòcrata va obligar-se a transitar cap a Junts per Catalunya. Fa 3 mesos que les negociacions del Partit Demòcrata amb la Crida van quedar parades per la crisi sagnant de la Covid-19. I fa 10 dies que hi ha pressa, molta pressa. Hi ha eleccions?

A més ara volen manifestos i tuits més o menys encertats. Sembla sensat entendre que hi hagi qui vol que una fórmula d'èxit es mantingui o es millori. I sembla molt sensat també que hi hagi que per estar en una societat no permeti que se'l menystingui o directament se l'anul·li. Com escrivia Dickens, estem en el millor i el pitjor dels temps. Tenim la idea-marc (que també és veritat que cal explicar el què i el perquè de la bondat de la independència) però l'organització ens fa figa perquè estem més preocupats fent de catalans, o sigui, apunyalant-nos.

Lamento portar una altra citació, però vull recordar a Antonio Gramsci quan deia que "les idees i la lluita no viuen sense organització". I fins ara, i els marxistes i més d'esquerres segur que em donen la raó, no hi ha millor manera de fer política que amb un partit polític. Crear-ne un altre? Potser sí. Carregar-se'n un que representa una part de la societat? Segur que no. La suma zero

no és sumar. Tant de bo aviat puguem dir que hi ha acord el món independentista. Però des dels nyerros i cadells, des de la Busca i la Biga o carlins i isabelins que sabem que ens costa. Si anem separats que sigui, com a mínim, tenint-nos al costat i no de front. Però en política de vegades sona la flauta, i potser llavors tots tindrem sort.